

סיימתי לקרוא את ספרך בו הצגת מסמך חשוב הראוי להיות מוצב בארון הספרים הלאומי כספר חובה לתלמידי ושוחרי ההיסטוריה היהודית בת זמננו .
לראשונה מוצגת אלטרנטיבה לטענה, שלהנהגה היהודית בהונגריה לא הייתה בררה אלא לשתף פעולה עם הנאצים במטרה לנסות ולהציל חלק מהקהילה היהודית. כמו גם לטענה, שלתכנית ההצלה בשיתוף עם הגרמנים היה סיכוי להצליח.

האלטרנטיבה מוצגת בצורה משכנעת תוך גיבוי במסמכים, דרך דמותו של קראוס, אישיות אנונימית גם לבקיאים בהיסטוריה יהודית. מנהיג שגם רוב חוקרי השואה ניסו להעלימו מדפי ההיסטוריה. הניסיון להחזיר את משה קראוס לבמת ההיסטוריה ראוי לשבח. לא פחות מכך ראוי לציון אומץ הלב והנחישות להתמודד כנגד המורשת שנוצרה סביב קסטנר. הן בקרב המנהיגות הפוליטית והן בקרב חוקרי האקדמיה ו"מובילי התרבות, האומנות והמדיה" במדינת ישראל .

במסגרת כתיבת הדוקטוראט והספר על המפלגה הציונית כללית/הליברלית (המהפך הליברלי, הוצאת שוקן, 2013), התברר לי, שהציונים הכללים פרשו בזמן הכנסת השנייה מממשלת שרת, על רקע הצבעתם נגד כוונת הממשלה לערער על גזר הדין של השופט הלוי. התברר לי שהציונים הכלליים במשפט קסטנר/גרינולד, תבעו להעמיד את קסטנר לדין, והצביעו בעד הצעת האי אמון של תנועת החרות. על רקע זה משה שרת פירק את הממשלה, ערב הבחירות לכנסת השלישית. ...

לצערי המהפך הפוליטי לא יצר שינוי ופרשיות היסטוריות לא זכו לבחינה מחדש. מלבד, אולי, אלו הקשורות לתנועת החרות ומנהיגיה. פרשת קסטנר לא נמנית עליהן. בנימין הלוי ושמואל תמיר לא היו בשר מבשרה של תנועת החרות. גם המחקר על תרומתו של הגוש אזרחי, ציוני כללי להקמת המדינה, לא זכה למחקר מעמיק והולם. ...

ראוי ספרך שיצורף לרשימת הספרים עליהם מתחנכים ילדי ישראל.

בברכה,

ד"ר דרור זייגרמן